

BIBLIOTEKA

GILIKOKASTER

854-1

E

040

SHTETIT

*Novruz
Dervishaj*

**MÉLODI
TË
VENDLINDJES**

vjersha

814
Δ40

Novruz Dervishaj

MELODI
TË VENDLINDJES

vjersha

~~8220~~
12575

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Redaktor

PERIKLI JORGONI

METODI
TË VENDLINDJES

1971

1971

SHKURIA BOTOJES
DREJTARIN

VITE TË ASAJ KOHE

Vite në skamje, prapë pa darkë.
«Mbështete kokën, biri im,
të flemë nën tendë bashkë,
të të ngroh në sharkun tim!».

Babai më fliste në ato vite,
rrudhte ballin mes thëllimit,
bënte ç'bënte më tregonte
ca nga vargjet e Naimit.

Dhe vargje bukur ligjëronte
për kodra, ara, trimëri,
dhe bashkë me mua ëndërronte
për nja dy ledhe, një shtëpi.

Kur lart në brinja dita binte,
unë fshija tendën qosh më qosh,
por mendja prapë atje më rrinte:
pse baba shante jetën bosh?!

Por nga ta dija unë atëherë
ç'sekrete kishte skamja vallë,
ku dija ç'do të thotë bejlerë
se kishte shtypës, pashallarë.

Por koha ecte, ndryshoi moti,
dhe vezulloi tek ne një dritë,
atëherë s'pashë më pika loti
posi agim m'u hapën sytë.

Kish ardhur koha e Partisë,
kish ardhur koha jonë e madhe
dhe filladi i jetës, i lirisë,
na fshiu brenga, dert' e skamje.

Dhe nëpër vite socializmi
ky ati im veç u rinua.
«O bir, thosh, kjo është jeta,
jetë që më rinoi dhe mua.»

NËNA IME PARTIZANE

Malli im ta digjte gjunë,
kur ti mbaje shenjë mbi ta,
dhe qëlloje për lirinë
zjarr për ditët e mëdha.

Dhe ca krisma m'i dërgoje
që nga malet suferinë,
bir, më thoshe, më kujtoje
pa gjak s'e shohim lirinë.

Ato krisma nëpër vite
çoç më thonë, çoç më ngasin,
dhe shikimin kur ti ike
e kujtoj dhe sytë më flasin.

Janë sytë gjithë zjarr,
nëna tek godet për djalë
thirrja «Para partizanë,»
nga shpirti i tokës kish dalë.

Unë e dija se ti, nënë,
nuk më le se nuk më doje,
ndaj në ëndërr, pashë mbrëmë
dorën mbi ballë ma lëshoje.

Dora erë barut të mbante,
prushi në konak s'qe shuar
dhe mua sepse më ngjante
sikur ty të kisha qafuar.

Dhe të lutesha: Nënë, mos ik,
partizan më merr dhe mua,
bashkë të vrasim të liqtë,
të dal malit, nëno, dua!

Atëherë më ledhatoje,
afshi yt më jepte jetë,
për të rënët më tregoje
dhe unë bëhesha me fletë.

Shaminë në dorë shtrëngoja
e kuqe si gjaku ynë
edhe larg fluturoja
nëpër shtigje për lirinë.

EMIRI I BALKANIT

Me shoket e udhës tek shtig
të shokëve të vjetër e të ri
kopsa me këmbë në udhë
me lirinë dhe këmbë të shtrënguar.

Ishte këmbë të shtrënguar
dhe këmbë të shtrënguar
me lirinë dhe këmbë të shtrënguar
e gjatë me këmbë të shtrënguar.

Me këmbë të shtrënguar
me këmbë të shtrënguar
në lirinë dhe këmbë të shtrënguar
kopsa me këmbë të shtrënguar.

EMRI I DJALIT

Mes shokësh u ndodha tek stani
rreth zjarrit — bisedë e gëzuar,
zemra më gufonte nga malli
me fjalën dhe këngën e shtruar.

Bariu kish ardhur nga fshati
dhe solli plot lajme të bardhë,
për mua të parin lajm pati
se gruaja më lindi djalë.

Një krismë jehoi, një dyfek,
me zhurmë u ngrit një thëllëzë,
qeni i kopesë lehu në breg,
lëvizi kopeja në tendë.

Urimin ma bënë me dhallë
dhe fjalët m'i thanë me këngë,
pastaj u ngritën çobanët
dhe hodhën një valle të rëndë.

«Të rrojë, — më thanë, — ky djalë,
të rritet si lisi me degë,
të mbushen vedrat në stan,
të bëhet për kërrabë e dyfek!

Të bëhet ushtar i vërtetë,
ta masë me malet fuqinë,
jetës sërish t'i japë jetë,
t'ia shtojë fshatit rininë!»